

Hedda 2012

Selvas i Marull, en una escena de 'Hedda Gabler'.
Foto: F. MENA.

Divendres, en finalitzar la funció Hedda Gabler de Henrik Ibsen, just al vestíbul del teatre de Salt, una notable i sibil·lina periodista de Girona comentava amb simpatia la seva satisfacció: "Sí, senyor! M'ha agradat! S'han d'estripar els clàssics!" D'acord, però si som fidels a la realitat, potser hauríem de dir que, en comptes d'estripar la Gabler, el que va fer la companyia és posar-la dins el microones i fondre-la, deixant-la força esllanguida i fumejant. La simpàtica repòrter continuava dient que li agradava Laia Marull, i també David Selvas. Perfectament, però em sembla que va obviar la cosa fonamental: per què ens parlava de la Marull i el Selvas, quan ho hauria de fer de Hedda Gabler i del jutge (aquí degà) Brack?

Si quan va ser el moment Ibsen va fer un retrat realista i psicològic de l'alta societat de finals del dinou, en la versió de Marc Rosich i David Selvas ens trobem un munt de circumstàncies flotants, antitètiques i subalternes. Si Hedda era una figura complexa que representava no sotmetre's als ideals i a la moral de l'època, la criatura esbossada en el muntatge fa pensar en el gros adolescent ordinari, superficial i vulgar amb què topem en qualsevol cantonada. O sigui, que l'amoralitat, avui, és la normalitat més corrent, natural i acceptada. Aleshores, quin interès té aquesta Hedda? Quin interès pot despertar la pubescència, més enllà de la seva comicitat implícita que desprenen les ments i els cossos a mig fer? On és la complexitat del personatge universal?

La frivolitat, que és una forma recurrent de no dir res i de pintar façanes, sembla instal·lada als escenaris amb franca naturalitat. És l'excusa perfecta per no haver d'aprofundir. Amb l'estètica la gent sembla sentir-se confortable. En aquest sentit, i malgrat una escenografia impossible, i un munt de contradiccions lògiques, l'espectacle funciona. Però no hi busqueu cap psicologia en els personatges, ni emoció, ni seriositat, més aviat banalitat, distanciament, musiquetes, artifici i el pur entreteniment d'una tragicomèdia ambigua. I ha res més patètic que en les accions més tràgiques i tensionals el públic esclafi a riure?

La sensació és d'una direcció desendreçada, cosa comprensible amb un director novell que encara no té una veu pròpia i que es balanceja en un garbell d'influències, però tampoc acaba insinuant cap poètica reveladora. Actoralment, Ejler Lovborg, sembla l'únic personatge amb vida i sentit, la resta de maniquís conviuen en la distància correcte que evoca l'artificiositat i la fal·làcia. Em sembla un muntatge una mica barroer i confusionari que té el gran mèrit d'agradar a la gent tot deixant de banda Henrik Ibsen. Per què s'engega un tret Hedda Gabler el 2012?

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-03-2012 Pàgina 49

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/514106-hedda-2012.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss